

ԱԶԳԻ ՄԵԾԵՐԸ

ՌՈՒԲԵՆ ՄԵՎԱԿ

1912 թվականի ապրիլի 29-ին Լոզանից Ռուբեն Սևակը իր նամակում Հրանտ Լազարյանին հայտնում էր «ամենավերջին փափագը» երկրագործ լինել, կյանքի «վերջին տարիներն» անցկացնել լուսնային ու բնության մեջ: Ամենավերջին... քսանյոթամյա երիտասարդը կանխագույն էր մտեցրել մահը, թե սա պոետական կեցվածք էր իրականության հանդեպ, առկա կարգերն ու բարքերը մերժելու, ռուսների հոգիներին վայել գոյության հաստատման ձև, «աստվածորեն ապրելու» ձգտում: Երա ստեղծագործության էությունը բնորոշ է կյանքի և երազների հակասությունը: Մի կողմից նրբագույն ապրումներ, մեղմ սիմվոլիկ պատկերներ, բանաստեղծական տեսիլներ, մյուս կողմից պայքար տրոբիկո, տանապող մարդու ազատության համար: Լամակի տողերը պերճախոս հաստատում են անհունության, մենության մեջ ապրելու և ստեղծագործելու անհնարինության: Խաղաղ պոետիզմի անիրագործելիությունը, ճակատագրային անխուսափելիությունը տառապանքից ու մաքառումից, բանաստեղծին տանում է դեպի ազգային-ազատագրական պայքար: Հեղինակը պարզորոշ տեսնելով «Պոլսո մղձավանջը... Սոցիալի մուխն ու Գոմորի բոցը», նա վերադառնում է հայրենիք նահատակվելու: Ոչ ոք չէր հավատա ոչ մի ականատեսի հուշերի, եթե պահպանված չլինեք մի ուրիշ նամակ: Ահա անհավատալի փաստը. «...կցանկամ, որ վերջնականապես հայրենիք վերադառնալիս առջեք երթամ գունե գարուն մը- կյանքին հաշվված գարուններն մին- Վենետիկ անցնել, ապրիմ, ապրիլս զգամ, մեննիս կանխագայել առջ» (նամակը գրված է 1911-ի փետրվարի 4-ին, Լոզանից):

Ինձ համար գրելը երգել է: Բոլոր մխիթարությունս սա երկաթի փոքրիկ գրչիս մեջն է: Ու մենավոր ապաստանիս մեջ ձևաճան գիշերներ, ինձմե երջանիկ մարդ չէ կարելի երևակայել ռուսավորի մը ավարտումեն վերջ:

Ռուբեն Սևակ

Ռուսները բռնկված ժամանակահատվածում 1911-ին ավարտելուց հետո աշխատում է տեղի հիվանդանոցներում որպես օգնական բժիշկ: Ուսանելու շրջանում նա ծանոթանում է գերմանական բարձր դասի մի ընտանիքի դստեր Յաննի Ապպելի հետ, որը դարձավ նրա կինը հակառակ աղջկա ծնողների արգելքներին (հակառակությունը շուտով ի հարկե վերացավ և Սևակի նամակներից իսկ երևում է, որ նրան վերաբերվում էին ջերմ համակրանքով): Երիտասարդ և գեղեցիկ ամուսինները երկու զավակ ունեցան Լևոնը և Շամիրամը: Յաննիի և Ռուբենի նամակները ռուսների, անմար սիրո մի վիպասանություն են, այժմ մեզ համար արդեն ազգային գրականության պատմության հնախից մի դրվագ ողբերգական ավարտով: Ինչպես պատմում է Սևակի ընկերներից մեկը Գ. Ամատյանը, Յաննիի հետաքրքրվում էր հայ մշակույթով և սկսել էր ամուսնուց հայերենի դասեր առնել:

Ռուսները բռնկված ժամանակահատվածում 1911-ին ավարտելուց հետո աշխատում է տեղի հիվանդանոցներում որպես օգնական բժիշկ: Ուսանելու շրջանում նա ծանոթանում է գերմանական բարձր դասի մի ընտանիքի դստեր Յաննի Ապպելի հետ, որը դարձավ նրա կինը հակառակ աղջկա ծնողների արգելքներին (հակառակությունը շուտով ի հարկե վերացավ և Սևակի նամակներից իսկ երևում է, որ նրան վերաբերվում էին ջերմ համակրանքով): Երիտասարդ և գեղեցիկ ամուսինները երկու զավակ ունեցան Լևոնը և Շամիրամը: Յաննիի և Ռուբենի նամակները ռուսների, անմար սիրո մի վիպասանություն են, այժմ մեզ համար արդեն ազգային գրականության պատմության հնախից մի դրվագ ողբերգական ավարտով: Ինչպես պատմում է Սևակի ընկերներից մեկը Գ. Ամատյանը, Յաննիի հետաքրքրվում էր հայ մշակույթով և սկսել էր ամուսնուց հայերենի դասեր առնել:

Ռուբեն Սևակը և կինը՝ Յաննի Ապպել

Ռուսները բռնկված ժամանակահատվածում 1911-ին ավարտելուց հետո աշխատում է տեղի հիվանդանոցներում որպես օգնական բժիշկ: Ուսանելու շրջանում նա ծանոթանում է գերմանական բարձր դասի մի ընտանիքի դստեր Յաննի Ապպելի հետ, որը դարձավ նրա կինը հակառակ աղջկա ծնողների արգելքներին (հակառակությունը շուտով ի հարկե վերացավ և Սևակի նամակներից իսկ երևում է, որ նրան վերաբերվում էին ջերմ համակրանքով): Երիտասարդ և գեղեցիկ ամուսինները երկու զավակ ունեցան Լևոնը և Շամիրամը: Յաննիի և Ռուբենի նամակները ռուսների, անմար սիրո մի վիպասանություն են, այժմ մեզ համար արդեն ազգային գրականության պատմության հնախից մի դրվագ ողբերգական ավարտով: Ինչպես պատմում է Սևակի ընկերներից մեկը Գ. Ամատյանը, Յաննիի հետաքրքրվում էր հայ մշակույթով և սկսել էր ամուսնուց հայերենի դասեր առնել:

Ռուսները բռնկված ժամանակահատվածում 1911-ին ավարտելուց հետո աշխատում է տեղի հիվանդանոցներում որպես օգնական բժիշկ: Ուսանելու շրջանում նա ծանոթանում է գերմանական բարձր դասի մի ընտանիքի դստեր Յաննի Ապպելի հետ, որը դարձավ նրա կինը հակառակ աղջկա ծնողների արգելքներին (հակառակությունը շուտով ի հարկե վերացավ և Սևակի նամակներից իսկ երևում է, որ նրան վերաբերվում էին ջերմ համակրանքով): Երիտասարդ և գեղեցիկ ամուսինները երկու զավակ ունեցան Լևոնը և Շամիրամը: Յաննիի և Ռուբենի նամակները ռուսների, անմար սիրո մի վիպասանություն են, այժմ մեզ համար արդեն ազգային գրականության պատմության հնախից մի դրվագ ողբերգական ավարտով: Ինչպես պատմում է Սևակի ընկերներից մեկը Գ. Ամատյանը, Յաննիի հետաքրքրվում էր հայ մշակույթով և սկսել էր ամուսնուց հայերենի դասեր առնել:

Հուսահատներուն համար այս կյանքին մեջ տեղ չկա...
Վա յ հոգևոր ու մարմնավոր տկարներուն, վա յ երկչտներին, վա յ հոռետեսներուն, վա յ թերահավատներուն: Վատերուն համար այս աշխարհին մեջ տեղ չկա...

Հառա՛ջ, ապրիլը հաղթե՛լ է...

www.hayagitaran.info

ՌՈՒԲԵՆ ՄԵՎԱԿ

Ռուսները բռնկված ժամանակահատվածում 1911-ին ավարտելուց հետո աշխատում է տեղի հիվանդանոցներում որպես օգնական բժիշկ: Ուսանելու շրջանում նա ծանոթանում է գերմանական բարձր դասի մի ընտանիքի դստեր Յաննի Ապպելի հետ, որը դարձավ նրա կինը հակառակ աղջկա ծնողների արգելքներին (հակառակությունը շուտով ի հարկե վերացավ և Սևակի նամակներից իսկ երևում է, որ նրան վերաբերվում էին ջերմ համակրանքով): Երիտասարդ և գեղեցիկ ամուսինները երկու զավակ ունեցան Լևոնը և Շամիրամը: Յաննիի և Ռուբենի նամակները ռուսների, անմար սիրո մի վիպասանություն են, այժմ մեզ համար արդեն ազգային գրականության պատմության հնախից մի դրվագ ողբերգական ավարտով: Ինչպես պատմում է Սևակի ընկերներից մեկը Գ. Ամատյանը, Յաննիի հետաքրքրվում էր հայ մշակույթով և սկսել էր ամուսնուց հայերենի դասեր առնել:

Մահվան ուրվագծից հետո 1912-ին Ռուբեն Սևակը լուսնային ու բնության մեջ: Ամենավերջին... քսանյոթամյա երիտասարդը կանխագույն էր մտեցրել մահը, թե սա պոետական կեցվածք էր իրականության հանդեպ, առկա կարգերն ու բարքերը մերժելու, ռուսների հոգիներին վայել գոյության հաստատման ձև, «աստվածորեն ապրելու» ձգտում: Երա ստեղծագործության էությունը բնորոշ է կյանքի և երազների հակասությունը: Մի կողմից նրբագույն ապրումներ, մեղմ սիմվոլիկ պատկերներ, բանաստեղծական տեսիլներ, մյուս կողմից պայքար տրոբիկո, տանապող մարդու ազատության համար: Լամակի տողերը պերճախոս հաստատում են անհունության, մենության մեջ ապրելու և ստեղծագործելու անհնարինության: Խաղաղ պոետիզմի անիրագործելիությունը, ճակատագրային անխուսափելիությունը տառապանքից ու մաքառումից, բանաստեղծին տանում է դեպի ազգային-ազատագրական պայքար: Հեղինակը պարզորոշ տեսնելով «Պոլսո մղձավանջը... Սոցիալի մուխն ու Գոմորի բոցը», նա վերադառնում է հայրենիք նահատակվելու: Ոչ ոք չէր հավատա ոչ մի ականատեսի հուշերի, եթե պահպանված չլինեք մի ուրիշ նամակ: Ահա անհավատալի փաստը. «...կցանկամ, որ վերջնականապես հայրենիք վերադառնալիս առջեք երթամ գունե գարուն մը- կյանքին հաշվված գարուններն մին- Վենետիկ անցնել, ապրիմ, ապրիլս զգամ, մեննիս կանխագայել առջ» (նամակը գրված է 1911-ի փետրվարի 4-ին, Լոզանից):

Ռուսները բռնկված ժամանակահատվածում 1911-ին ավարտելուց հետո աշխատում է տեղի հիվանդանոցներում որպես օգնական բժիշկ: Ուսանելու շրջանում նա ծանոթանում է գերմանական բարձր դասի մի ընտանիքի դստեր Յաննի Ապպելի հետ, որը դարձավ նրա կինը հակառակ աղջկա ծնողների արգելքներին (հակառակությունը շուտով ի հարկե վերացավ և Սևակի նամակներից իսկ երևում է, որ նրան վերաբերվում էին ջերմ համակրանքով): Երիտասարդ և գեղեցիկ ամուսինները երկու զավակ ունեցան Լևոնը և Շամիրամը: Յաննիի և Ռուբենի նամակները ռուսների, անմար սիրո մի վիպասանություն են, այժմ մեզ համար արդեն ազգային գրականության պատմության հնախից մի դրվագ ողբերգական ավարտով: Ինչպես պատմում է Սևակի ընկերներից մեկը Գ. Ամատյանը, Յաննիի հետաքրքրվում էր հայ մշակույթով և սկսել էր ամուսնուց հայերենի դասեր առնել:

Ռուսները բռնկված ժամանակահատվածում 1911-ին ավարտելուց հետո աշխատում է տեղի հիվանդանոցներում որպես օգնական բժիշկ: Ուսանելու շրջանում նա ծանոթանում է գերմանական բարձր դասի մի ընտանիքի դստեր Յաննի Ապպելի հետ, որը դարձավ նրա կինը հակառակ աղջկա ծնողների արգելքներին (հակառակությունը շուտով ի հարկե վերացավ և Սևակի նամակներից իսկ երևում է, որ նրան վերաբերվում էին ջերմ համակրանքով): Երիտասարդ և գեղեցիկ ամուսինները երկու զավակ ունեցան Լևոնը և Շամիրամը: Յաննիի և Ռուբենի նամակները ռուսների, անմար սիրո մի վիպասանություն են, այժմ մեզ համար արդեն ազգային գրականության պատմության հնախից մի դրվագ ողբերգական ավարտով: Ինչպես պատմում է Սևակի ընկերներից մեկը Գ. Ամատյանը, Յաննիի հետաքրքրվում էր հայ մշակույթով և սկսել էր ամուսնուց հայերենի դասեր առնել:

Ռուսները բռնկված ժամանակահատվածում 1911-ին ավարտելուց հետո աշխատում է տեղի հիվանդանոցներում որպես օգնական բժիշկ: Ուսանելու շրջանում նա ծանոթանում է գերմանական բարձր դասի մի ընտանիքի դստեր Յաննի Ապպելի հետ, որը դարձավ նրա կինը հակառակ աղջկա ծնողների արգելքներին (հակառակությունը շուտով ի հարկե վերացավ և Սևակի նամակներից իսկ երևում է, որ նրան վերաբերվում էին ջերմ համակրանքով): Երիտասարդ և գեղեցիկ ամուսինները երկու զավակ ունեցան Լևոնը և Շամիրամը: Յաննիի և Ռուբենի նամակները ռուսների, անմար սիրո մի վիպասանություն են, այժմ մեզ համար արդեն ազգային գրականության պատմության հնախից մի դրվագ ողբերգական ավարտով: Ինչպես պատմում է Սևակի ընկերներից մեկը Գ. Ամատյանը, Յաննիի հետաքրքրվում էր հայ մշակույթով և սկսել էր ամուսնուց հայերենի դասեր առնել:

Ռուսները բռնկված ժամանակահատվածում 1911-ին ավարտելուց հետո աշխատում է տեղի հիվանդանոցներում որպես օգնական բժիշկ: Ուսանելու շրջանում նա ծանոթանում է գերմանական բարձր դասի մի ընտանիքի դստեր Յաննի Ապպելի հետ, որը դարձավ նրա կինը հակառակ աղջկա ծնողների արգելքներին (հակառակությունը շուտով ի հարկե վերացավ և Սևակի նամակներից իսկ երևում է, որ նրան վերաբերվում էին ջերմ համակրանքով): Երիտասարդ և գեղեցիկ ամուսինները երկու զավակ ունեցան Լևոնը և Շամիրամը: Յաննիի և Ռուբենի նամակները ռուսների, անմար սիրո մի վիպասանություն են, այժմ մեզ համար արդեն ազգային գրականության պատմության հնախից մի դրվագ ողբերգական ավարտով: Ինչպես պատմում է Սևակի ընկերներից մեկը Գ. Ամատյանը, Յաննիի հետաքրքրվում էր հայ մշակույթով և սկսել էր ամուսնուց հայերենի դասեր առնել: